

trestem těžkého žaláře v trvání na nejvýše jednoho roku, pro rozsudek napadený zbyla prý tedy nanejvýše doba trestu jednoho měsíce, která byla nalézacím soudem překročena následkem nesprávného použití § 178 tr. zák. a § 265 tr. ř.

Než stížnost přehlíží, že zmatek dle čis. 11 § 281 tr. ř. předpokládá, že nalézací soud vykročil z mezí zákonné sazby trestní, pokud se tato sazba zakládá na přitěžujících nebo polehčujících okolnostech, v zákoně jmenovitě uvedených. Ustanovení § 178 tr. zák. obsahuje však jen jednu jednotnou sazbu trestní, sahající od šesti měsíců do pěti let, a nečiní vyměření trestu, jeden rok převyšujícího, závislým na přitěžujících okolnostech, jmenovitě uvedených, nýbrž mluví v š e o b e c n ě o okolnostech přitěžujících a ponechává takto volnému uvážení nalézacího soudu rozhodnutí o tom, jsou-li tu okolnosti přitěžující a má-li proto býti trest vyměřen na dobu, jeden rok převyšující. Předpis § 265 tr. ř. zakazuje pouze, aby vinníkovi za sbíhající se delikty, které byly předmětem několika rozsudků, nebyl souhrnem trestů, všemi rozsudky vyřknutých, uložen trest vyšší, než připouští vrchní hranice oné sazby trestní, kterou zákon stanoví pro nejtěžší ze sbíhajících se deliktů. V tomto případě mohl stěžovateli za trestné činy, pro něž byl odsouzen třemi rozsudky, o které jde, dle § 178 tr. zák. býti uložen trest v nejvyšší výměře 5 let; uložil-li mu tedy nalézací soud — přihlížeje ku dříve uloženým trestům 5 a 6 měsíců těžkého žaláře — další trest dvouměsíčního těžkého žaláře, nevykročil tím ze zákonné sazby, již bylo použito, a neporašil ustanovení § 265 tr. ř., ježto souhrn všech tří trestů činí pouze 13 měsíců.

Čís. 819.

Také předměty zaměstnavatelovy d r ť b y požívají zvýšené ochrany § 176 II c) tr. zák.

Vyhrůžka, pronesená k osobě, rozdílné od ohroženého, musí se státi v úmyslu, by se dostala ohroženému k vědomosti.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1922, Kr II 388/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 19. dubna 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 9, 171, 173, 174 II a), 176 II c) tr. zák., vyhověl jí však, pokud byl obžalovaný týmž rozsudkem uznán vinným zločinem veřejného násilí dle § 99 tr. zák., rozsudek v tomto směru zrušil a vrátil věc soudu nalézacímu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Po věcné stránce (čís. 9 a) § 281 tr. ř.) namítá stížnost, že nemůže býti řeči o tom, že se obžalovaný dopustil krádeže na svém zaměstnavateli (§ 176 II c.) tr. zák.), zjišťuje-li rozsudek, že odcizené železo nepochází ze skladiště dráhy, v němž byl stěžovatel zaměstnán. Avšak stížnost přehlíží, že nařízení § 176 II c) tr. zák. je dáno nejen ve prospěch

vlastníků, nýbrž i pouhých držitelů (detentorů) věci, kteří si jako zaměstnavatelé zjednali práci pachatele krádeže. Přísnějším trestem snaží se tu zákon zmenšiti nebezpečnost krádeže u věcí, které jsou pachateli snáze přístupny. Tohoto účelu by nebylo dosaženo, kdyby se chránily jen předměty vlastnictví zaměstnavatelova, vždyť krádež může býti spáchána nejen na vlastníku věci, nýbrž také na jejím držiteli. V tomto případě jest zjištěno, že obžalovaný odcizil železo z držení dráhy, u níž byl jako kovář zaměstnán, a to ze zboží, svěřeného dráze k dopravě, za něž dráha ručí a jehož ztrátu musí nahraditi. Dle toho, co bylo uvedeno, nelze pochybovati o tom a mluví pro to zejména vnitřní důvod zákonného ustanovení, že také předměty držby (nejen vlastnictví) zaměstnavatelova těší se zvýšené ochraně § 176 II c) tr. zák.

Odůvodněna jest zmatečná stížnost obžalovaného, pokud dle čís. 9 a) § 281 tr. ř. namítá, že nelze shledávati nebezpečí pohrůžky ve smyslu § 99 tr. zák. ve slovech obžalovaného, pronesených k svědku B-ovi, že, nežli půjde z Z., zláme E-ovi hnáty, dokud není zjištěno, že byla pronesena v úmyslu, by je svědek T-ovi vyřídil a tím ho ve strach a nepokoj uvedl. Neboť pohrůžka musí směřovati přímo nebo nepřímo proti tomu, kdo má býti uveden ve strach a nepokoj, musí býti určena k tomu, aby se mu dostala na vědomí. Toto zjištění v rozsudku schází a činí jej zmatečným, což stížnost právem vytýká. Rozsudek sice uvádí také další výrok, který obžalovaný pronesl přímo k E-ovi, »že kdyby věděl, kdo na něho udal krádež řepy, že by mu přelámal hnáty« a vyslovuje přesvědčení, že obžalovaný také tímto výrokem mínil E-a, podezřívaje ho, že ho udal z krádeže řepy. Avšak v tomto podmíněném výroku neshledaly ani obžaloba ani rozsudek nebezpečné pohrůžky, nýbrž rozsudek jím znovu odůvodňuje (vedle jiných úvah) výrok, že pohrůžka pronesená před B-em, která je jedině předmětem obžaloby, byla způsobila, vzbuditi v ohroženém důvodnou bázeň, že bude splněna. Pro vytknutý nedostatek zjištění, rozhodného pro posouzení viny subjektivní, bylo nutno rozsudek zrušiti a uložití nalézacímu soudu v tomto směru nové rozhodnutí, při němž dojde k nové výměře trestu i pro zločin dokonané krádeže dle §§ 171, 173, 176 II c) tr. zák., jímž byl obžalovaný právoplatně uznán vinným.

Čís. 820.

Ku zločinu těžkého ublížení na těle (§ 152 a násl. tr. zák.) nevyhledává se — vyjma případ § 155 a) tr. zák. — po stránce subjektivní úmyslu, by způsobeno bylo poškození na těle, nýbrž stačí úmysl, s někým zle nakládati. Kdo v nepřátelském úmyslu podnikne útok na tělo jiného, zodpovídá trestně nejen za zevní poranění, nýbrž i za následky, vyvolané leknutím.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1922, Kr II 675/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 15. července 1921, jímž byli uznáni vinnými zločinem těžkého ublížení na těle dle §§ 153, 157 odstavec druhý tr. zák., mimo jiné z těchto